

[Dose.]

Måske vil lovforslagets nye formulering ændre opfattelserne, og det vil formentlig være rigtigt at undersøge stillingen i et udvalg. Når det drejer sig om et så vigtigt spørgsmål som ophævelse af adoption, er det naturligt, at man nøje overvejer de forskellige interesser, der gør sig gældende, men udfra den betragtning, at ændringer af den art, der her er foreslået, for år tilbage er gennemført både i Sverige og Norge, tror jeg på mit partis vegne at kunne sige, at vi ser med største velvilje på forslaget og ønsker at være med til at gennemføre det, og vi håber, at der må kunne findes en formulering, som alle vil kunne enes om. Jeg vil derfor tillade mig, da det vil være naturligt, at vi får lejlighed til at se nærmere på sagen og tale med den nye justitsminister om den, efter afslutningen af forhandlingen at foreslå lovforslaget henvist til udvalgsbehandling.

Elmqvist: Jeg kan i det væsentlige henholde mig til, hvad jeg som mit partis ordfører udtalte, da det tilsvarende lovforslag i sin tid var til første behandling. Jeg skal ganske kort gentage, hvad mine betragtninger gik ud på.

Vi var fuldtud indforstået med, at en adoption skulle kunne ophæves, når det viste sig, at adoptivbarnet led af sindssygdom, åndssvaghed eller anden betydelig sjælelig mangel. Derimod havde vi visse betænkeligheder ved opløsningen af adoptivforholdet, når der var tale om legemlige sygdomme eller mangler.

Jeg udtrykte det dengang således, at vi mente, der var to problemer her, hensynet dels til forældrene, dels til barnet. Hvis en af forældrene efter en årrække ønsker adoptivforholdet ophævet — medens der samtidig foreligger det, at en moder er kommet til at fatte stor kærlighed til f. eks. et døvstumt barn, medens faderen vil af med barnet, når det en kommet op i 5—6—7 års alderen —, kan der opstå en konflikt mellem faderen og moderen, som kan være ødelæggende for ægteskabet. Af endnu større vigtighed er naturligvis hensynet til barnet, og her pegede jeg på, at der efter vor mening kunne være stor betænkelighed ved, at adoptivforældrene, når et barn var blevet 6—7 år, var kommet til at holde af sine adoptivforældre og var bleven revet ud af tilhørsforholdet til sin naturlige moder, så skulle kunne kræve adoptionsforholdet ophævet og dermed kaste barnet ud i en forældreløs tilstand. Men disse betænkelig-

heder mener jeg også i nogen grad knytter sig til lovforslaget, som det nu foreligger.

På den anden side vil vi gerne være med til i udvalget at drøfte med den højtærede justitsminister, om der kunne findes en form, hvorefter bestemmelsen omfattede mere end sindssyge og åndssvaghed, om der kunne findes en form, hvorunder man uden disse betænkelige virkninger alligevel kunne åbne en ventil, for at adoptionsforholdet i visse særlige tilfælde kunne blive ophævet.

Det er, hvad jeg på mit partis vegne har at sige om lovforslaget i dag. Vi ønsker altså at tilsige den højtærede justitsminister vor absolut velvillige deltagelse i behandlingen af spørgsmålet, men vi peger på, at der her er et problem, og dette problem vil vi gerne have lov til at drøfte nærmere i et udvalg.

Lisbet Hindsgaul: Ja, heller ikke jeg har mange bemærkninger at knytte til det foreliggende lovforslag, idet jeg kan henvise til min tale af 24. januar 1949.

Dette lovforslag rummer efter mit partis mening megen alvor, og selvom den tidligere bestemmelse nu er begrænset til foruden åndssvaghed og sindssygdom kun at skulle gælde en betydelig sjælelig mangel eller uhelbredelig og ondartet legemlig mangel eller sygdom, er vi meget betænkelige ved at give vor tilslutning på det punkt. Vi ser således på det, at mødrehjælpsinstitutionen ved adoption foretager meget omfattende undersøgelser vedrørende det pågældende barn, ikke alene med hensyn til barnets sundhed og velvære, men også angående barnets slægt og den arvelige belastning, det muligvis bærer på. Mødrehjælpsinstitutionens undersøgelser i så henseende kan man vel ikke betragte som 100 pct. sikre, men jeg er med det kendskab, jeg har til mødrehjælpsinstitutionens meget ansvarsbevidste og alvorlige arbejde på dette område, tilbøjelighed til at tro, at man meget nærmer sig de 100 pct. Jeg mener derfor, at den ængstelse, som mange mennesker nærer med hensyn til det adopterede barns forhold, når der viser sig et eller andet, der kan blive af afgørende karakter, ikke skal tages nær så alvorligt, som man er fristet til at gøre. De eksempler, man ofte tager frem af helheden om dette eller hint barn, der har gjort sig mindre vel bemærket, understreges efter min opfattelse altid meget mere, når det drejer sig om et adopteret barn, end når det er forældrenes naturlige barn. Derfor må jeg, fordi jeg ikke kan andet — det er min overbevisning —, sta-